

26) Ráno moudřejší večera?

„Který si mám vzít boty?“

„A co máme k svačině?“

„Mámo, mně se utrhnul knoflíček u košile.“

„Tydle boty mě tlačej.“

„Já jsem si ještě nevypila čaj.“

„Mámo, dojdí mi pro kapesník, já už mám boty.“

Tak tohle všechno vypukne ráno v okamžiku, kdy nasnídané, oblečené i jinak zdánlivě zcela připravené děti vyzvu k odchodu z domova. Obhlížím všechny ratolesti a moje hlava je barevný kaleidoskop, kde se místo sklíček melou lístky na obědy, bačkory, nůžky, ořezané tužky, kapesník, míček, švihadla na tělocvik, svačiny a další nezbytnosti na ten který den. Dočesávám Jirku, zastrkuji Martinovi límeček, Hance lepím náplast na patu (má zkušenost mi říká, že je to rychlejší než hledat nové boty) a Zuzce oprašuji sukni, ve které ještě před minutou ležela na koberci u stavebnice lega.

Vždycky jsem si myslela, že při dobré organizaci času se dá zvládnout všechno. Jenže? Kolik hodin mají děti spát? Kolik hodin mají být venku? Jak dlouho se mají učit? A hrát si? A pomáhat? A pořady v televizi? Pročítám rady psychologů, učitelů i jiných chytrých lidí, ale pořád z toho moudrá nejsem. Do pouhých 24 hodin se mé představy o vzorné rodině a domácnosti prostě nevejdou.

První hodinu po návratu z práce spolkně nákup a snaha přimět děti, aby se mezi vyprávěním zážitků umyly, převlékly a uklidily svlečené věci. Nejméně hodinu zaberou úkoly. Další čas je určen na vaření, úklid, večeři, dohled nad hygienou potomků, a pokud mi zbývá jen trochu sil, i na čtení před spaním. Někdo dokáže pracovat do noci. Z hloubi duše to obdivuji, ale moje potřeba sedmi hodin spánku je silnější než já. Ráno se probouzím plná předsevzetí, co všechno stihnu, kolik věcí odpoledne

a večer udělám. A když se v sobotu rozhoduji mezi žehlením a procházkou v lesoparku no co mám vyprávět – asi ten plný koš nevyžehleného prádla ani nenarvu pod lavici.

„A mámo, kdy mi najdeš ten obrázek Santa Marii?“

„Budeš, mámo, zase malovat kamínky?“

„Sundáš nám skládací obrázek?“

„Počkej, mámo, běž pryč, já teď zametu kuchyň.“

Neumím si ani představit život bez rozpustilých zvědavých očí, věčně rozházených svetříků, pastelek a kostek. A tak vlastně i když se rozčiluju, kdesi uvnitř se usmívám. A děti to vědí a uši mají zanešené kouzelnou vatou, která nepropouští řeči o úklidu, povinnostech a nepříjemnostech. I ony brání svůj kousek času na hraní a nejvíc je hra baví ve chvíli, kdy je člověk potřebuje někde úplně jinde.

Dnes ráno mi Zuzka při odchodu řekla: „Mámo, já jsem si vůbec nestačila pohrát a už musím do školy. Co kdybys nás někdy vzbudila v noci, abychom měli ráno čas si i hrát?“

Jak jsem jí měla odpovědět, když i já do poslední minutky bořím nos do polštáře, nestihnu se pak nasnídat (stejně mi tak brzo ráno nechutná) a běhám od ledničky do pokojů podle toho, na co si ještě v poslední chvíli vzpomenu.

A pak uhodí půl sedmá a všechno začíná jako vždycky:

„Mně se přetrhla tkanička u boty.“

„Mámo, proč mi nejde zapnout ani rozepnout zip?“

„Naplníš mi ještě pero?“

„Já bych chtěla uplést culíky.“

„Jé, mámo, ty ses zapomněla přezout!“

A když si oddychnu, jak jsme to dnes zvládli brzo, zjistím před družinou, že Jirka má sice teplou bundu, ale ponožky si nevzal.

A pak že je ráno moudřejší večera!